

Π Υ Ρ Ε Ο Ε ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 4. Τηλ. 639.095-629.769 ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1977
ΕΤΟΣ ΣΤ', ΠΕΡ. Β'. ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 13 (49). ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΧ. 10 ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ Διευθυντής Συντάξεως ΣΠΥΡ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΙΣ

ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΚΗΡΥΞΕΩΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ

Πέρασαν 64 δόλοκληρα χρόνια από τότε που οι Μεγάλοι Δυνάμεις, κατά προκλητικήν παραβίασιν των δικαιών των εθνότητων, τα όποια τόσον επίσημως και πανηγυρικός διεκήρυξαν και διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ὁποίων τόσοι ἄγῳνες παλαιοὶ καὶ πρόσφατοι, καὶ θυσίαι ἐγένοντο, ὠλοκλήρωσαν εἰς τὴν Φλωρεντίαν μετὰ τὸ θλιβερόν, ἐπονείδιστον καὶ ἐγκληματικὸν ἐκεῖνο Πρωτόκολλον τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1913, τὴν ὑποδούλωσιν τοῦ ἱστορικοῦ, ἀγέροχου, ὑπερηφάνου καὶ ἀδουλύτου τὴν ψυχὴν λαοῦ τῆς ἰδιαίτερας ἡμῶν Πατρίδος, τῆς μαρτυρικῆς Βορείου Ἠπειροῦ, ὁ ὁποῖος, ἐγκατεστημένος ἐπὶ χιλιετηρίδας εἰς τὴν γῆν τῶν προγόνων του, διετήρησε κατὰ τὴν μακρὰν ἱστορικὴν του πορείαν τὰς πλεόν ὑψηλὰς ἀρετὰς τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, τὸν πατριωτισμόν, τὸν ἡρωϊσμόν, τὴν γενναίωσιν, τὴν εὐποίαν καὶ τὴν αὐταπάρτησιν διὰ τὴν Πατρίδα.

Αἱ ἀδικοὶ ὅμως ἐκείναι ἀποφάσεις τῶν Μεγάλων δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀφίσουν ἀδιαφόρους τοὺς Βορειοηπειρώτας, οἱ ὁποῖοι, μὴ μόνον τῶν παραδόσεων τῶν καὶ συναισθανθέντες θαυμάσια τὴν προσγενομένην εἰς θάρος τῶν ἀδικιών, ὠρθώθηκαν καὶ πάλιν ἀπότητοι καὶ ὀλοπρόθυμοι διὰ νέας θυσίας εἰς ἕνα ἱερὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγῶνα, ἀγέροχοι καὶ ἀτρόμητοι συνεχίζον τὴν ἐθνικὴν τιμὴν.

Ἀμέσως μετὰ τὴν κυνικὴν καὶ ἐκδοτικὴν ἐκείνην συλλογικὴν διακοίνωσιν τῆς 13-2-1914 τῶν πρεσβευτῶν τῶν Μ. Δυνάμεων πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐζητοῦν τὴν ἐκκένωσιν τῶν ἐδαφῶν τῆς Βορείου Ἠπειροῦ, συγκαλεῖται εἰς Ἀθήνας Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Ἠπειρωτῶν, ἡ ὁποία ὁμοφώνως ἀναθέτει εἰς τὸν συμπατριώτην ἀείμνηστον Γεώργιον Χρηστάκη Ζωγράφον, νὰ ἀναλάβῃ ὅλας τὰς εὐθύναις.

Σχηματίζεται μία προσωρινὴ ἐπαναστατικὴ Βορειοηπειρωτικὴ Κυβέρνησις ἐκ τοῦ Γεωργίου Χρηστάκη Ζωγράφου, ὡς Προέδρου, τοῦ τότε Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως Βασιλείου, τοῦ τότε Μητροπολίτου Βελλῆς καὶ Κονίτης Σπυρίδωνος (μετέπειτα Ἰωαννίνων καὶ ἀργότερον Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος), τοῦ Ἀλεξάνδρου Καραπάνου διὰ τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις καὶ τοῦ στρατηγοῦ Δούλη, διὰ τὰς στρατιωτικὰς, ἡ ὁποία ἀργότερον συνεπληρώθη.

Πρὸ τῆς ἐγκαταστάσεώς της εἰς Ἀργυροκάστρον, ὁ Πρόεδρος αὐτῆς, διερχόμενος ἐκ Κερκύρας, ἀπευθύνει πρὸς τὴν Διεθνή Ἐπιτροπὴ Ἐλέγχου διὰ τὴν Ἀλβανίαν τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνον τηλεγράφημα, γνωρίζων εἰς αὐτὴν ὅτι:

«Ὁ Ἠπειρωτικὸς λαὸς ἐκηρύχθη αὐτόνομος καὶ ἀπεφασίσθη νὰ προβάλλῃ ἀντίστασιν μέχρι θανάτου διὰ τὴν ἐλευθερίαν του. Σὰς παρακαλῶ — συνεχίζει εἰς τὸ τηλεγράφημα — νὰ μὴ προχωρήσε-

τε εἰς Βόρειον Ἠπειρον, διὰ ν' ἀποφευχθῇ ἡ αἱματοχυσία».

Τὴν 17ην Φεβρουαρίου 1914, τὰ μέλη τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως συνέρχονται εἰς Ἀργυροκάστρον καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὑπὸ τῆς Πανηπειρωτικῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως, ἀνακηρύσσεται ἡ Βορεῖος Ἠπειρος εἰς Αὐτόνομον Πολιτείαν καὶ ἀνυψῶνται ἡ σημαία τῆς Αὐτονομίας μετὰ ἔμβλημα τὸν Βυζαντινὸν δικέφαλον ἀετὸν.

Τὴν ἐπομένην, ἡ Κυβέρνησις τοῦ Ἀργυροκάστρου ἀπευθύνει πρὸς τὰς Μ. Δυνάμεις τὴν γνωστὴν ἐκείνην ἱστορικὴν καὶ ἀνταξίαν τῶν κρισίμων ἐκείνων στιγμῶν διαμαρτυρίαν.

Δι' αὐτῆς, ἀφοῦ ὑπογραμμίζει τὴν γενομένην ἀδικίαν εἰς θάρος τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν τῆς Βορείου Ἠπειροῦ, γνωρίζει πρὸς τὰς Μ. Δυνάμεις ὅτι: «Ὁ Ἠπειρωτικὸς λαὸς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δηλώσῃ πρὸς τὰς Μ. Δυνάμεις ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰς ἀποφάσεις των. Ἀνακηρύσσει τὴν ἀνεξαρτησίαν του καὶ θὰ πολεμήσῃ διὰ τὴν ὑπαρξίν του. Ἀλλὰ πρὸ τῆς ὑπέρτατης αὐτῆς ἐνεργείας — προστίθεται εἰς τὴν διαμαρτυρίαν — ἡ Ἠπειρος ἀπευθύνεται διὰ μίαν τελευταίαν φορὰν πρὸς τοὺς δικαστὰς της καὶ τοὺς ἐξορκίζει νὰ μεταβάλουν τὴν ἀπόφασίν των, διὰ τῆς ὁποίας καταδικάσθη ἕνας δόλοκληρος λαός. Ὁ λαὸς οὗτος ἐλπίζει ὅτι αἱ Δυνάμεις θὰ θελήσουν νὰ τοῦ γνωρίσουν τὰς τελευταίας ἀποφάσεις των καὶ νὰ τὰς γνωρίσουν μόνον εἰς τὸν ἴδιον, ὡς μόνον ἐνδιαφερόμενον».

Καὶ καταλήγει ἡ διαμαρτυρία ἐκείνη: «Εἴθε νὰ εὐδοκήσῃ ὁ Θεὸς ὅπως ἡ Χριστιανικὴ καὶ πολιτισμένη Εὐρώπη ἀποφύγῃ διὰ τοιούτων ἀποφάσεων τὴν θορυβίαν εὐθύνην τῶν φρικτῶν συμφορῶν ἐνὸς ἀνηλεοῦς πολέμου».

Καὶ ἡ ἐπανάστασις ἐκείνη ἐπέτυχεν ἀπολύτως. Οἱ Βορειοηπειρώται, κατόπιν σκληρῶν καὶ αἱματηρῶν μαχῶν, κατενίκησαν τοὺς Ἀλβανούς καὶ ἐκράτησαν ἐλεύθερα τὰ πάτρια ἐδάφη. Ἡ νίκη τῶν Βορειοηπειρωτῶν, κατεθορύβησε τὰς Μ. Δυνάμεις καὶ ἡ Διεθνή Ἐπιτροπὴ Ἐλέγχου ἐξηναγκάσθη νὰ ἐλθῇ εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Αὐτονομίας Β. Ἠπειροῦ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ἀναγκῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν σύγκλησιν εἰς Κέρκυραν τὴν 9ην Μαΐου 1914 Συνδιασκέψεως, ἡ ὁποία ὡδήγησεν εἰς τὸ γνωστὸν Πρωτόκολλον τῆς Κερκύρας τῆς 17ης Μαΐου 1914, διὰ τοῦ ὁποίου, κατὰ τρόπον ἐπίσημον καὶ ἐπὶ διεθνούς ἐπιπέδου, ἀνεγνωρίζετο ὁ ἀλλογενὴς χαρακτήρ των δύο Ἐπαρχιῶν τοῦ Ἀργυροκάστρου καὶ τῆς Κορυτσᾶς καὶ ἐξησφαλίζετο ὑπὲρ αὐτῶν ἐν εἰδικῶν καθεστώσιν, τὸ ὁποῖον ἐθετέον αὐτὰς εἰς μίαν προνομιούχον θέσιν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑπόλοιπον χώραν καὶ ἀπέτελει μίαν τοπικὴν αὐτονομίαν ἐντὸς τοῦ

Ἀλβανικοῦ Κράτους.

Ἡ μεγαλειώδης ἐκείνη προσπάθεια τῆς Αὐτονομίας Βορείου Ἠπειροῦ κατέληγεν εἰς ἕνα θρίαμβον. Τὰ ἡρωϊκά ἐκεῖνα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἀπέτελεσαν τὴν Κυβέρνησιν της καὶ πίσω ἀπ' αὐτὰ σύσσωμος ὁ πληθυσμὸς τῶν περιοχῶν τῆς Β. Ἠπειροῦ, διὰ τῆς ἀμετρήτου αὐτοθυσίας καὶ ἐπιμονῆς των, ἔσωσαν τὴν ἑλληνικὴν τιμὴν γενικὰ καὶ εἰδικώτερον τὴν ἡπειρωτικὴν τιμὴν. Ἐδείξαν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὅτι οἱ Ἕλληνες γνωρίζουν νὰ ἀποθνήσκουν διὰ τὰ ἐθνικὰ ἰδανικά.

Τὸ παράδειγμα των, ὕστερα ἀπὸ 26 χρόνια, θὰ ἐνέπνευε τοὺς δοξασιμένους ἀγωνιστὰς τοῦ 1940-41.

Μία χρυσὴ σελὶς θὰ εἶναι διὰ πάντοτε ἀφιερωμένη εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος διὰ τοὺς γνωστὸς καὶ ἀγνώστους ἡρώας τῆς Αὐτονομίας Β. Ἠπειροῦ τοῦ 1914.

Ὁ ἐνδοξὸς ἐκεῖνος ἀγὼν εἶχεν ἀποφασιστικὴν ἐπίδρασιν διὰ τὴν διακίωσιν τῶν πόθων τῶν Βορειοηπειρωτῶν ὑπὸ τῆς Διασκέψεως τῆς Εἰρήνης, ποὺ ἔθεσε τέρμα εἰς τὸν Α' Παγκόσμιον Πόλεμον, διὰ τῆς ἀπὸ 13-1-1920 ἀποφάσεως τοῦ Ἀνωτάτου Διασυμμαχικοῦ Συμβουλίου.

Παρά πάντα ὅμως ταῦτα καὶ παρὰ τὴν ἀπλευθέρωσιν τῆς Β. Ἠπειροῦ κατὰ τὸ 1940 καὶ τὴν ὕψιστην συμβολὴν τῶν Βορειοηπειρωτῶν κατὰ τὸν ἐπικὸν ἐκεῖνον ἀγῶνα τοῦ 1940 διὰ τὰς πανανθρώπιναις ἰδανικάς, οἱ Ἕλληνικοὶ πληθυσμοὶ τῆς ἀλυτρώτου ἰδιαίτερας ἡμῶν Πατρίδος ἐξακολουθοῦν νὰ φέρουν τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου, ὀδεύοντες πρὸς τὸν Γολγοθᾶν των, ἐγκαταλειμμένοι εἰς τὴν μοῖραν των ὑπὸ ἕν καθεστῶς, τὸ ὁποῖον τοὺς ἀρνεῖται ἀκόμη καὶ τὰ δικαιώματα τῆς λατρείας, τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν προσωπικότητος καὶ τοῦ ὀνόματός των, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ ὑψωθῇ καὶ νὰ ἀκουσθῇ φωνὴ διαμαρτυρίας ἀπὸ τὸν πολιτισμένον κόσμον.

Οἱ Βορειοηπειῶται μετὰ πλήρη πίστιν εἰς τὸ δίκαιόν μας καὶ θαθεῖαν συνειδήσιν τῶν εὐθυνῶν μας ἐναντὶ τῆς ἀλυτρώτου ἰδιαίτερας Πατρίδος μας καὶ τῶν δεινοπαθούτων ἀδελφῶν μας ἐσυνεχίσαμεν, συνεχίζομεν καὶ θὰ συνεχίσωμεν ἐνωμένοι καὶ μετὰ ὅλας τὰ μέσα τὸν ἱερὸν, δίκαιον καὶ ἀνυποχώρητον ἀγῶνα μας μέχρι πλήρους δικαιώσεως τῶν πόθων μας.

Τίποτα δὲν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς πτοήσῃ εἰς τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν.

Καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα μας αὐτὸν δὲν εἴμεθα μόνοι. Ἐχομεν ἀμέριστον καὶ ἀνεπιφύλακτον τὴν συμπαράστασιν ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους.

Ἐχομεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἀγῶνα μας καὶ θὰ νικῶμεν ὑπερβάλλοντες ὅλας τὰς ἐμπόδια.

Θὰ νικῶμεν διότι εἴμεθα ἰσχυροί. Καὶ εἴμεθα ἰσχυροὶ διότι ἔχομεν δίκαιον.

Κ. Ε. Β. Α.

ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ

ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Ὁ Φεβρουάριος ἔχει σημαδέψει τὴν ἱστορίαν τῆς Ἠπειροῦ μετὰ δύο γεγονότα σημαντικά: Τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἰωαννίνων ἀπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν καὶ τὴν Ἐπανάστασιν τῶν Βορειοηπειρωτῶν καὶ τὴν οὐστάσιν Αὐτονομίας Πολιτείας τῆς Βορείου Ἠπειροῦ.

Κάθε χρόνο τὸ Πανελλήνιον καὶ ἰδιαίτερα οἱ Ἠπειρώτες, μετὰ διαφορὰς ἐκδηλώσεις, στρέφουν εὐλαβικὴ τὴν μνήμη τους πρὸς τὰ ἱστορικά αὐτὰ γεγονότα. Γιατὶ ἡ ἄλυσιν τῶν Ἰωαννίνων στίς 21 Φεβρουαρίου 1913 ἐνέταξε τὴν Ἠπειρωτικὴν πρωτεύουσαν στὸν κορμὸ τοῦ ἐλεύθερου Ἑλληνικοῦ Κράτους, ὕστερα ἀπὸ μακρόχρονη δουλεία. Ἀλλὰ καὶ τότε, ὅπως πάντοτε, ἡ ἐλευθερία ἐξαγοράσθη μετὰ ἡρωϊκῶν ἀγῶνες καὶ μετὰ θυσίας τῶν προγόνων μας. Χρέος μας εἶναι νὰ προσφέρωμε τὴν μνήμη μας σὰν θυμίαμα εὐγνωμοσύνης πρὸς ἐκείνους ποὺ, μετὰ τὴν θυσίαν τους, ἐξασφάλισαν στοὺς ἀπογόνους ἐλεύθερον Πατρίδα.

Ἐξ ἄλλου καὶ τότε ἡ παρέμβασις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, μετὰ ἐνέργειαι καὶ ἀποφάσεις ποὺ ὑπαγόρευαν τὰ ἄδικα δικά τους συμφέροντα, ἀκρωτηρίαζαν τὴν φυσικὴ ἐθνικὴ ἐνότητα τῆς Ἠπειροῦ, μετὰ τὴν προσάρτησιν τοῦ βορείου τμήματός της στὸ νεοσύστατον Ἀλβανικὸν κράτος. Στίς αὐθαίρετες καὶ προκλητικὰς ἀδικίας αὐτὰς ἀποφάσεις τῶν Μεγάλων οἱ Βορειοηπειρώτες διακήρυξαν τὴν Ἑλληνικότητά τους μετὰ ἐπανάστασιν καὶ στίς 17 Φεβρουαρίου 1914 ἀνύψωσαν τὴν σημαίαν τῆς Αὐτονομίας. Οἱ διαστάσεις αὐτοῦ τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ ἔσσηκωμοῦ εἶναι τεράστιαι. Γιατὶ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περήφανον ἄρνησίν τους νὰ ὑποκύβουν σὲ ἀδικεῖς ἀποφάσεις τῶν Μεγάλων, ἀπείθησαν καὶ στίς ὑποδείξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ποὺ ἐκβιάζονταν ἀπὸ τοὺς Μεγάλους νὰ συμβιβασθῇ. Αὐτὴ εἶναι ἡ σωστὴ ἀξιολόγησις τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Αὐτονομίας τῆς Βορείου Ἠπειροῦ τὸ Φεβρουάριον τοῦ 1914. Μ' αὐτὴν τὴν ἀξιολόγησιν προβάλλει σὰν παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΣΙΩΠΗΣΩΜΕΝ

Αὐτό, ποὺ ἀπετολμήθη εἰς τὴν Ἀλβανίαν, εἰς βάρος τῶν Ἑλλήνων Βορειοηπειρωτῶν, εἶναι πρωτοφανές. Δὲν τοὺς ἐμποδίζουν μόνον νὰ ἐκδηλώσουν, μετὰ οἰονόητε τρόπον τὴν πίστιν των εἰς τὸν Θεόν, δὲν τοὺς ἐκρήμνισαν μόνον ἡ ἡχρήστευσαν τοὺς ἱεροὺς ναοὺς των, ἀλλὰ τώρα τοὺς ἐπιβάλλουν νὰ ἀλλάξουν ἀκόμη καὶ τὰ ὀνόματά των, νὰ ἀλλάξουν τὰ ἐπωνύμια των, νὰ ἀλλάξουν τὰ ὀνόματα τῶν τόπων των, καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ ὑπάρχουν οὔτε λέξεις, οὔτε ὀνόματα, ποὺ νὰ ὑπενθυμίζουν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ οἱ τόποι των εἶχον ποτὲ οἰονόητε σχέσιν μετὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Χριστόν.

Καὶ αὐτὰ μὲν ἐνεργοῦν οἱ ἄθεοι καὶ ἀπάνθρωποι καὶ τυραννικοὶ κομμουνιστὰς τῆς κοίτης τοῦ Ἀλβανίας. Ἡμεῖς ὅμως, ὡς Ἕλληνες καὶ ὡς Χριστιανοί, πῶς ἀντεδράσαμεν, πῶς ἀντιδρῶμεν εἰς τὸ ἀνοσιούργημα αὐτό;

Εὐτυχῶς, ἡκούσθησαν ἐσχάτως φωναὶ διαμαρτυρίας εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων: «Δὲν εἶναι δυνατόν (διεκρίνετε βουλευτῆς) νὰ σιωπῶμεν ὅταν καταπατοῦνται τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα εἰς τὴν Βορειοηπειρωτικὴν Ἑλληνικὴν μειονότητα».

Μάλιστα, νὰ μὴ σιωπῶμεν. Νὰ ὑψώσωμεν τὴν φωνήν μας, φωνὴν διαμαρτυρίας πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, νὰ καλέσωμεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους, οἱ ὁποῖοι ὁμιλοῦν δι' ἀνθρώπινα δικαιώματα, δι' ἄξιο-

ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΟΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ...

«Όπου ανθίζ' ένα λουλούδι
έκει γεννιέτ' η ομορφιά
κι όπου ακούγεται τραγούδι
έκει γεννιέτ' η συντροφιά».

«Όταν γεννιέτ' η φωνάρα
γίνεται τέχν' η ζωγραφιά
κι όπου γεννιέτ' η ευτυχία
ανάγεται η ανθρωπιά».

«Όπου γεννιέτ' ένα θάλλο
έκει ευτυχία, ο στοχασμός
κι όπου ανθίζει ένα σχολείο
έκει γεννιέτ' ο φωτισμός».

«Όταν γεννιέται η ειρήνη
γίνεται ο πόλεμος δροσιά
κι όπου γεννιέτ' η αγιοσύνη
σκορπουν τα πάντα ευδία».

«Όπου γεννιέται η αγάπη
περνάει γίνετ' η καρδιά
άνοιγουν διάπλατοι οι δρόμοι
που κάνουν τη ζωή γλυκιά».

«Όταν γεννιέται η συγγνώμη
κερδίζονται οι ουρανοί
η γη παντρεύεται τη δόξα
γίνεται ο άνθρωπος παύσι».

«Ο άνθρωπος όταν γεννιέται
γεννιέται ο πόθος κι οι καμφοί
για τις χαμένες τις πατρίδες,
γι' αυτές που στήθηκαν βωμοί».

«Όταν γεννιέται η Ρωμιοσύνη
γεννιέται η παλικουριά,
που στην καρδιά της μοικολύνει
τη δίψα για τη Λευτεριά».

«Όταν γεννιέται ο ήλιος πάνω,
πανηγυρίζει κάτω η γη,
αγιάσεται παντού ροδίζει
οά νάναι θέα προσάντη».

«Όταν γεννιούνται οι θεοί τους
πάν σκαλίζουν παλαιοί η καρδιά
κι οι κόσμοι γίνονται δικαίοι τους
λουόμενοι μέσ στη Λευτεριά».

«Απ' τις απόφες τις γέννα
σαν σπύρα η τόλμη ξεπηδά
γι' ανόρθω σκαλίσουν, νάδρη έσένα
ν' ανάψη μέσα σου φωτιά».

ΡΗΓΑΣ ΚΕΡΑΥΝΟΣ

πρέπειαν του ανθρώπου και ελευθερίαν της συνειδή-
σεως, να ενδοθερμούν δια τους σιδηροδρομικούς α-
δελφούς μας, εις τους οποίους δεν επιτρέπουν ούτε
το όνομά των να έχουν και να προσφέρουν.

Να διατηρηθώμεν και να διασφραγίσωμεν πρὸς
τους ανθρώπους, αλλά και να προσευχόμεθα πρὸς
τὸν Παντοκράτορα Κύριον, νὰ ἐπέμβῃ καὶ λύσῃ τὰ
δεσμά των.

(Περ. «Ο ΣΩΤΗΡ»)

ΦΩΝΗ ΣΚΛΑΒΩΝ

«Έως πότε θα συνεχίζεται η τραγωδία του Έλληνι-
σμού της Βορείου Ηπείρου, υπό το τυραννικόν καθε-
στὼς των Άλβανών; Αἱ πληροφορίες πού φθάνουν ἐκ
τῆς μαρτυρικής αὐτῆς περιοχῆς, πού ἔχει καθαραισθῆ
μέ τὸ αἶμα γενεῶν Ἑλλήνων, δίδουν μίαν συγκλονι-
στικήν εἰκόνα τῶν ἀφορητῶν καταπίεσεων πού υφί-
στανται οἱ ἐκεῖ χιλιάδες τῶν ἀλυτρώτων ἀδελφών
μας. Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, μάλιστα, τρεῖς ἀκόμη
Βορειοηπειρώται, διακινδυνεύοντες τὴν ζωὴν των,
διέσχουν τὰ σύνορα ζητήσαντες δουλὸν εἰς τὴν Μη-
τέρα Πατρίδα. Εἶναι καὶ ἡ περίπτωση αὐτῆς μία ἐκ τῶν
πολλῶν φάσεων τῆς ἀπεγνωσμένης προσπάθειας τῶν
Βορειοηπειρωτῶν ὅπως λυτρωθοῦν τὸ στυγνὸν ζυ-
γοῦ.

Θύματα ραδιοφυγῶν Εἰνών Δυνάμεων καὶ ἀγνωμο-
σύνης τῶν ἐμφανιζομένων ὡς συμμάχων μας, οἱ ἀ-
δελφοί μας τῆς Βορείου Ηπείρου βλέπουν ὅτι ὁ ἱερός
ἀγὼν των ἀπετέλεσεν —καὶ ἀποτελεῖ, φεῦ!— ἀντι-
κειμενὸν διπλωματικῶν σκοπιμότητων. Παρὰ ταῦτα,
οὐδέποτε δὲ ἀπεμπολοῦν τὴν ἀκράδαντον πίστιν
των διὰ τὰ δικαιώματα τῶν ὁποίων ἀπολαύουν οἱ ἐ-
λευθεροὶ λαοὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξι-
οπρέπειαν!

(Ἐφ. «ΕΣΤΙΑ»)

Ο ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΣ

Δὲν ξέρω γιατί, ἀλλὰ ποτὲ δὲν σὰς ἔχω μιλήσει γιὰ
τὸν φίλο μου τὸν Ζαχαρία. Ψηλὸς, παχουλός, μὲ μυω-
πικά γυαλιὰ καὶ ἀδέξιο χαμόγελο. Ὅταν τὸν γνώρισα
ἦταν σὰν τώρα. Φλεβάρης.

Μπήκε στὸ γραφεῖο μου γελαστός. Ἐμαθα, μὲ εἶ-
πε, πὺς πήγατε στὸ Λονδίνο. Πήγε μου πὺς εἶναι ἡ
ζωή, ἀκριβή;

— Σχετικὰ μὲ τὸ κόστος ζωῆς στὴν Ἑλλάδα, πολὺ
ἀκριβή, εἶπα.

— Ἐγὼ ὥραια πάρκα;

— Ποὺ ἔμορφα, γεμάτα ψηλὰ δένδρα καὶ πράσι-
νη χλόη, ὅλο τὸ χρόνο.

— Καὶ οἱ γυναῖκες;

— Αἶ, εἶναι σὰν ἀμάλ' ὄνες. Ψηλές, λεπτές, γελα-
στές.

— Ὁραῖα, εἶπε, ἀνοίγοντας ἓνα γεωγραφικὸ χάρ-
τη. Σκοπεῖτε, ξέρετε, νὰ πάω ἐκδρομὴ στὴν Ἀγγλία...

— Ποὺ ὥραια, καλὸ ταξίδι λοιπόν, τοῦ εὐχθήκα.

Τὸ Πάσχα τὸν συνάντησα σὲ γνωστὸ ζαχαροπλα-
στεῖο τῆς Φωκίωνος Νέγρη.

— Τί ἐκλήθητε λοιπόν, κ. Ζαχαρία, γυρίσατε;

— Αἶ, ὄχι. Ἦ ἐκδρομὴ ἀνεβλήθη, εἶπε ἀόριστα.

Ἔβαλε καπνὸ στὴν πίπα του καὶ μοῦ ἐκμυστήρευ-
τηκε:

— Ξέρετε, σκοπεῖω νὰ παντρευθῶ.

— Ἦ ὥρα ἡ καλή, τοῦ εἶπα.

Μὲ προσκάλεσε στὸ τραπέζι του. Μοῦ ἔδειξε τὴν ὡ-
ποῖήρια νύφη. Μία ψηλὴ, μελαχροινὴ νέα, πού ἔπινε
καφέ. Μοῦ ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιό τοῦ γάμου. Τὰ προτερή-
ματά, νὰ γυρίσης σπίτι καὶ νὰ σὲ περιμένουν τ' ἀγα-
πημένα σου πρόσωπα, τὰ παιδιὰ, τὸ ζεστὸ φαγητό.

— Σήμερα ἀρχίζει νὰ κλονίζεται τὸ θεμέλιο τοῦ γά-
μου, ἀναστενάζει. Πάνε οἱ ὥρεςτες οἰκογενειακῆς συ-
γμῆς, ἡ γλυκερὴ θαλπωρὴ τῆς συγγενικῆς εὐτυχίας.

Ὅταν τὸν ἀποχαίρεται, ἀρχισα νὰ τὸν συμπαθῶ
πολύ.

Συναντηθήκαμε ξανά τὸν Αὐγούστου, σὲ μιά συναυ-
λία. Ἐπαιξε τὴν 9η Συμφωνία τοῦ Μπετόβεν. Κατὰ
ἀπόψιν, καθίσταμε δίπλα.

— Λοιπόν, τοῦ εἶπα, πὺς εἴσθε; Ἦ κυρία σας;

— Δὲν παντρεύτηκα, ψιθύρισε. Ἐγὼ μᾶλλον πρέπει
νὰ μένω μόνος. Ὅπως καὶ οἱ μουσικοί. Εἶμαι λεπτὴ
ἰδιοσυγκρασία. Σκεφτῆτε πὺς οἱ μεγαλύτερες ἀγάπες
μελαινὰ ἀνεκπλήρυντες. Ἦ μουσικὴ κυλὰ στὸ αἷμα μου,
μὲ μεθὰ γλυκιά. . . Ἐπρεπε νὰ μὴν γίνω ὑπάλληλος.

Χαρτί καὶ πάλι χαρτί. Νὰ τὰ γεμίω μὲ νότες σὲ
βίτες στιγμῆς ἐμπνεύσεως καὶ ἐκστάσεως. Τώρα ζῶ τὴν
μουσικὴ αὐτῆς τῆς στιγμῆς.

Ἐνα παρατεταμένο σσ... ἀκούστηκε. Στὸ φινάλε
χαθήκαμε.

Λοιπόν, ὁ Ζαχαρίας ἦταν ἓνας ἰδεολόγος μὲ τὸ θεο-

ΑΥΛΟΙ ΚΑΙ ΤΥΜΠΑΝΑ

δωρο τῆς φαντασίας. Ζοῦσε τὸ ὄνειρο, χωρὶς ποτὲ νὰ
πραγματοποιεῖ τὰ σχέδιά του.

Τὸ φθινόπωρο, κάποια δουλειὰ μὲ ἔφερε στὸ γρα-
φεῖο του. Ἦταν συμμένος σὲ μιά στίβα χαρτί καὶ ἔ-
γραφε πυρετωδῶς.

— Τὸ προσεχὲς διδύμο μου, μοῦ εἶπε. Ὅταν θὰ ἐν-
δοθῇ, θὰ σὲ ἀφιερῶ, δίδει, δὲν στὸ κρύβω, εἰς εἶμαι
θαυμαστής σου.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, τοῦ εἶπα μὲ ἀμνηχανία.

— Αὐτὸ τὸ διδύμο, συνέχισε, εἶναι ἡ ἱστορία τῆς
ζωῆς μου. Μάζεψα τὶς ἀμνηήσεις μου καὶ τὶς ἔλει-
σα ἐδῶ, εἶναι ἡ ψυχὴ μου. Διάβασέ με.

Σήμερα, λοιπόν, πρώτην Φεβρουαρίου, καθὼς κάτα-
ζα στὸ θάλα ἓνα κλωνι τατόνιας, πού μοῦ μετέδιδε αἰ-
θέρια ἀνοιξιὰτικα μνημόματα μὲ τὰ δλάνθιστα μαγεύ-
μα ἀνθάκια του, μπήκε φουριόζος στὸ γραφεῖο μου.

— Θὰ μάθω νὰ σωφάρω, μοῦ εἶπε. Πήρα τὸν ὄρητ

Τῆς ΝΑΝΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

μὲ τὰ σήματα νὰ τὰ μάθω. Βρῆκα καὶ μιά σχολή Ὀ-
δηγῶν. Ὅταν πάρω αὐτοκίνητο, θὰ σὲ πάρω δίπλα.
Πίνεμαί ἐδῶ μέσα σὰ καυσαέρι.

Ἐκτός ἐν ἀλλότῃς γνῶμη, τοῦ εἶπα.

Δὲν κατάλαβε. Μὲ χαϊρέτρες μονολογώντας, ἀκού-
θώντας τ' ὄνειρό του, στὸ δικὸ του φανταστικὸ κόσμο.

Στὸ ἡμερολόγιό μου εἶναι γραμμένο ἓνα σχετικὸ πᾶ-
γμα τοῦ Ν. Καβδαζία:

Θὰ μένω πάντα ἰδανικός καὶ ἀνάξιος ἀραστής
τῶν μακαρισμῶν τοῖς δίδω καὶ τῶν γαλάζιων πόντων
καὶ θὰ πεθάνω μιά βραδιά, σὰν δὲς τὴς βραδὴς
χωρὶς νὰ σχίσω τὴ θολὴ γραμμὴ τῶν ὀριζήτων.

Γιὰ τὸ Μαδράς, τὴ Σιγκαπούρη, τ' Ἀλγέρι καὶ τὸ Σαῖς
θ' ἀναχωρῶν σὰν πάντοτε περήφανος τὰ πλοῖα,
καὶ ἐγὼ σκυπτός σ' ἓνα γραφεῖο μὲ χάρτες ναυτικῆς
θὰ κάνω ἀφορίσεις σὲ χοντρά λογιστικὰ διόδια.

Θὰ πᾶνω πᾶν γιὰ μακριὰ ταξίδια νὰ μιλῶ
οἱ φίλοι θὰ νομίζουν πὺς πᾶνω πᾶν ἐρεχάσει,
καὶ ἡ μύνα μου χαροῦμένη, θὰ λέη σ' ὅποιον ρωτᾷ:
«Ἦταν μὴν λόξας μεσικί, μὴν πόρα ἔχει περᾶσει...».

Μὰ ὁ εὐαῖτος μου μιά βραδυνὴ ἔμπροσ μου θὰ ψάξῃ
καὶ λόγο ὡς ἓνας δικαστῆς στυγνὸς θὰ μοῦ ζητήσῃ
καὶ αὐτὸ τὸ ἀνόσιον χέρι μου πού πρέπει θὰ ὀλισπῇ
θὰ σηματοδῇ, καὶ ἀφῶς τὸ φανάρι θὰ χτυπήσῃ.

Καὶ ἐγὼ πού τόσο ἐπιβόημα μιά μέρα νὰ τοῦ
σὲ κάποιον θάλασσα δοθεὶς τὴν μακρινὴ Ἰνδία,
θᾶχω ἓνα θάνατο κοινὸ καὶ θᾶλιθερὸ πολὺ
καὶ μιά κηδεὶα σὸν τῶν πολλῶν ἀνθρώπων τὶς κηδεῖες.

ΕΥΘΥΝΗ ΚΑΙ ΑΝΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ

Τοῦ δημοσιογράφου ΛΑΜΠΡΟΥ ΚΑΡΒΟΥΝΗ

Σήμερα πού ὁ ὀλισθητικὸς προσανατολισμὸς
τῶν ἀνθρώπων ἐρίσκειται στὴν πρώτη θέ-
ση, εἶναι δύσκολο ν' ἀνακαλύψῃς ἀξίες
πνευματικῆς καὶ ἀμύλωντες ἀπὸ τὴν ἀρ-
ρώστια αὐτῆς τῆς ἐποχῆς μας.

Οἱ πολλοὶ νομίζουν, ὅτι εἶναι ἀνεύθυνος
γιὰ τὸ κατάντημα καὶ τὸ ξέφρεσμά των ἰ-
δανικῶν πού ἀνδράτουν. Δὲν κάνουν καμμία
ἀποδέλωση, καμμία στιγμή δὲν τοὺς ἀνι-
σχεῖ γιὰ τὸ μέλλον. Τὰ πάντα κινεῖται στὴν
καλοπέραση καὶ γενικά στὴ φημὴ
ἀπολαβὴ τῆς ἡδονικῆς.

Δὲν νομίζω προσηγορικὰ νὰ κινεῖται ἀντι-
πὸ ἰδεολογικῶν κόσμων σὲ πόδες ἀλλο-
πρόσωπες ἀνομιολογίες πού παραστρεφ-
σονται τὴν μεταπολεμικὴ περίοδο.

Στὴν ἀντίθεσιν πού δέει τὴ ζωὴ του ὁ
συνειδητὸς ἀνθρώπος, ὁ πρῶτος καὶ σημαν-
τικώτερος κρίκος, εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς εὐ-
θύνης του.

Καὶ χωρὶς πολλὰς λέξεις, εὐ θύω ὅτι
εἶναι πού νὰ μποροῦν νὰ κινῶν μὲ κρίση ἀνα-
τομία πού εὐαῖτος σου. Ἐποὶ νὰ τὸν χω-
ρίσεις σὲ δύο κομμάτια: Τὸν γνήσιο καὶ
τὸν ψεύτη, τὸν πεινῶ καὶ τὸν φαρισά, τὸν
ἐλεύθερο καὶ τὸν δούλο.

Μὰ γι' αὐτὴν ἀντίφραση χρειάζεται
μιά γενναία καὶ καθαρή καρδιά. Ἀναφε-
ρικά δὲ πᾶσι στὴν συνθηκολογία πᾶντες
τὴν εὐθύνην τὸν μόνον πρὸς λόγους
ἢ νὰ παραποιηθῇ ὅτι τὸν δόκουν οἱ ἄλ-
λοι.

Εὐκόλο εἶναι νὰ λές, λιγώτερο δύσκολο εὐ-

κολο νὰ πράττῃς καὶ τὸ πῶς δύσκολο εἶ-
ναι τὰ ἔργα μὲ τὰ λόγια σου ν' ἀποτελοῦν
ἓνα ὁμονοικὸ σώμα.

Ὁ πνευματικὸς ἀνθρώπος ἀναγνωρίζει
τὴν εὐθύνην πού καὶ ἐλέγχει τὴ πράξει
τοῦ κατὰ μέρα. Ἀναμετρά τὴν εὐθύνην πού ἔχει
στὸς ἄλλους, γιὰ τὴν λειτουργίαν τῆς κοι-
νωνίας καὶ νὰ περαιοποιεῖ τὸ ἀρμονικὸ ἀ-
ποτέλεσμα τῶν σχετίσεων.

Πρέπει νὰ φιλολογησώμεν, ὅτι χάσαμε
τὸν ἀληθινὸ προσορισμὸν μας στὴν περι-
τολογία καὶ ἐξοδισμὸ ἀσκαπὸς τὰ πνευμα-
τικά δῶρα πού ἀγώνες ὄγιοι μᾶς χάρισαν.

Ἐπίσης τὰ πολυμήνη ἀγαθὰ πού μὲ πᾶν
πολὺ σοφιστικῶς σπῶν ἐαυτοῦ μᾶς τὰ λερώ-
σαμε μὲ τὴς φημὴς ἀντικρίσεις μας.

Μὰς χρειάζεται ἓνας δυνατὸς ἀγώνας γιὰ
τὴν ἀντίφραση τῆς εὐθύνης μας. Γιὰτὶ ὅποιος ὀλέπει τὴν ἀδίκαια καὶ τὸ ἔγ-
κλημα, ὅποιος μορφή καὶ ὄνομα καὶ ὄν ἔ-
χει καὶ ἀρνιέται νὰ τὸ καταπολεμήσῃ, γί-
νεται συνένοχος καὶ αὐτός. Ὅταν ὑποκρι-
νεται σπῶν ὑποκριτὴ γιὰ νὰ συμφωνῇ στὰ
λόγια του, δὲν ἀλλάζει ἀπὸ ἐκείνου.

Παρατρεῖται πὺς σύγχρονους ἀνθρώπους,
ὅπου πρᾶγματι νὰ διαχωρισθῇ καὶ νὰ ἀ-
ποσταθῇ ἀπὸ τὸν ὄντα σὲ δὲ καὶ ὁ καὶ ὁ
μ α τ α καὶ σ τ α θ ὁ κ ο τ α.

Τὰ μᾶνα πού ἐνθουσιάζουν καὶ διεκδικοῦν

εἶναι τὰ δικαιοδύματα τους.
Γιὰ νὰ ἀντιμετωποποθοῦν ὅμως τὰ πᾶν
πρόβλημα πρέπει νὰ μὴν σταθεῖν σὲ ἓνα
κακόματι, χρειάζεται ἡ μάλλον ἐπιβό-
λαι νὰ σκαμνοῦν υπεύθυνα στὰ δῶρα τῆς
ψυχῆς μας. Αὐτὸ τὸ σκαμνὸ καὶ τὸ δῶ-
μα πού ψυχικὸ δάδους, φοβόμαι, ὅτι μὲ
πολλοὺς δὲ προκαλεῖται ἀνταρξία καὶ
δεδόσει τὰ καταφύγετα νὰ ἐξερπᾶται πρὸς
δουλοῖα.

Πρέπει ὁ υπεύθυνος ἀνθρώπος νὰ εἶναι
κοινὸν σ' ἄλλους πᾶν ἀνθρώπων, τὸ ἐπὶ
δουλοῖα πού καθόλου πού καὶ νὰ προσπα-
σῇ τὴν ἴδια φλόγα πού νὰ πυρᾶσῃ τὸν
γενεὴν μετὰ τὴν γενεὴν τὸν πᾶν νὰ ἐπὶ
ταμωρῶσῃ κατὰ τὸ θέλημά του — αὐτὸ
θὰ εἶναι ὁ ἡρωϊσμός του. Αὐτὸ δὲν
τὰ ἀποσταθῇ μὲ γενναία καὶ καθαρή
διά. Μέσα σ' ὅλους αὐτοὺς δὲ διακρί-
νεται ὁ πνευματικὸς ἀνθρώπος, πού ἔχει
τὴν ἀντιφροσύνην τὸν εὐαῖτος πού ὁ
καλὸ καὶ καὶ ὁ ἀσφαλιστὴ γιὰ νὰ τὸν
καλὸ ἀποκρίνηται. Ἐπειὸς θὰ εἶναι ὁ
κλειστός τῆς αὐτοῦ καὶ ἔξω φαίνεται ὁ
μῆκος στὴν ἐπιφάνεια.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ
Δημοσιογράφος
Μέλος τῆς Π.Ε.Δ.

(Παρε)λγνίου Ἐνόςσεως Διανομῆς

ΠΥΡΣΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἡρώς τῆς Ἐπιστήμης καὶ εὐεργέτης τοῦ ἀνθρώπου

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΚΟΤΖΙΑΣ

ΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΕΩΣ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΔΙΑΣΗΜΟΝ ΕΛΛΗΝΑ ΙΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΗΤΗΝ

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΕΛΛΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ-ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΤΑΛΟΝ ΙΑΤΡΟΝ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ
ΚΟΤΖΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΚΟΤΖΙΑΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ-ΙΑΤΡΟΣ ΕΣΤΙΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ
ΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΕΩΣ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΔΙΑΣΗΜΟΝ ΕΛΛΗΝΑ ΙΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΗΤΗΝ

γιὰς πού θὰ μᾶς δώσῃ τὴν δι-
νοσότητα νὰ καλοπιάσωμεν τὰ
ἄλλα καὶ περὶ τὰς ψυχικὰς
φρονέμεται σὲ χειροπιαστὰς φέρ-
ματες, πού τὴς γράφει κανεὶς
μὲ τὴν κιμωλία στὸν πίνακα.
Ἐποὶ θὰ γίνῃ κατανοητὸ πὺς
καὶ αὐτὸ τὸ πείσμα πού ἀφρο-
στού, νὰ νικήσῃ τὴν ἀφροσύνην
του, μπορεῖ νὰ ἐκτὴν τὴν χημικὴ
φύσουλά του. Ἐποὶ θὰ κατα-
λάβουν οἱ καρκινοπαθεῖς πὺς
τὸ καλλίτερο πού μποροῦν νὰ
κάνουν αὐτοὶ στὸν ἐαυτὸ τους,
εἶναι νὰ μὴν πὺς δάδουν κατὰ
νὰ μὴ κακοβιβάσωνται, νὰ μὴν
ἀποσταθῇ στὴς δυνάμεις
τους, νὰ μὴ γίνωνται μοιρολά-
τρες — μὲ δὺδ λόγια: ΝΑ ΜΗ
ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ!

Ἀκούστε, λοιπὸν! Αὐτὸ
πού θὰ σὰς πᾶν δὲν εἶναι κανέ-
να ἀντικαρκινικὸ φάρμακο —
θὰ ἦταν καυτομάρα, ἀν τὸ ἰ-
σχυρίζομαι ἀντιπερίτρητ γιὰ ἓ-
να ἐπισημῶμα. Εἶναι, ὅμως,
κάτι, πού ἐφαρμόζεται ἀπὸ με-
γάλους ἐπιστήμονες σὲ ἀρρώ-
στους, παρὰ τὴν ἀντιφροσύνην
αὐτῶν πού τοὺς κάνουν. Τοὺς
δύδων, ἐπὶ τῇ νῆ, νὰ λένε κατῃ-
μερινὰ τέσσερις φορές, ἀνὰ ἓ-
κα λεπτὰ τὴν φράση, τὴν φράση:
Ἐγώ, ὅτι μὲ χρίστηκε ὁ καρκί-
νός, ἄλλὰ σὲς, ὅρ καρκινί-
κα κίτταρα, εἰστε δάδωμαι, εἰ-
στε ἡλίθια! Τὰ δικά μου, τὰ
γερά κίτταρα, εἶναι πολλὸ πῶ
δυνατὰ. Θὰ σὰς νικήσω! Νὰ
δῆτε τί θὰ σὰς κάμω μὲ τὰ
φάρμακα πού θὰ πᾶνω. Καὶ μὲ
κένεες τὴς ἀκρίβειας! Ὅς σὰς
καταποδοσώμεν! Καὶ ὁ ἀφρο-
στούς τὰ ἐπικαλομένης αὐτὰ
τὰ λόγια, ἔστω περὶ τὴν ἀντι-
καρκαίαν καὶ τὸν καρκινὸν
καὶ μὲ τὴν τελευταίαν ἀκμή
πνὴ τοῦ. Σήμερα τὸν εἶχαν

εἰμαι ἐρευνητής. Καὶ ποτὲ σπὴν
ζωή μου, δὲν προσεβόησα νὰ
κλείσω τὴν ψυχὴν σὲ κανένα δο-
κιμαστικὸν σπᾶν. Τὸν ἐγκέφα-
λο, ὅμως, καὶ ἡ καὶ αὐτὸν θέ-
λω νὰ περὶ δῶ τᾶρα. Ἀρχικά
γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω στὴν συ-
μμιλία του μὲ τὸν καρκινὸν. Καὶ
ἀργότερα θὰ ἀναλάβω ἐγὼ
τὸν δῶλογο μοῦ! του. Γιατὶ
τότε θᾶω στὰ χέρια μου καὶ
νοῦργια ὅπλα. Ἀνᾶπτερος σκο-
πὸς μου εἶναι νὰ περὶ δῶ σ'
αὐτὴν τὴν σπᾶν ἐγκέφαλο σ'
καρκινὸν, γιὰ νὰ συνδιαλεγῶ ἐ-
γὼ μοῦ! του, μὲ τὴν βοήθεια ὁ-
γῶ φαρμάκων, ἀλλὰ ὅλων ὁ-
σίων. Τὸν νῶ νῶ νῶ νῶ νῶ
νῶ νῶ νῶ νῶ νῶ νῶ νῶ νῶ νῶ
νῶ νῶ νῶ νῶ νῶ νῶ νῶ νῶ νῶ
νῶ νῶ νῶ νῶ νῶ νῶ ν

Η επίσημη σφραγίδα της Κυβερνήσεως της Αυτόνομης Πολιτείας της (Βορείου) Ήπειρου 1914.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ (18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1914)

Ήπειρώται, Η εν 'Αργυροκάστρῳ συνελευσάσα Συντακτική Συνέλευσις τῶν ἀντιπροσώπων, οὓς ὁμόφωνος ἀνέδειξεν ἡ γνώμη τοῦ λαοῦ, ἀνεκήρυξε τὴν ἰδρυσιν τῆς

«Αὐτονομῆς Πολιτείας τῆς Βορείου Ήπειρου»,

ἀποτελεσθεομένης ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν τὰς ὁποίας ἐξαναγκάζεται ὅπως ἐγκαταλίπῃ ὁ Ἑλληνικὸς στρατός.

Κατὰ τὰς ἀποφάσεις τῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως τὸ ὀριστικὸν πολίτευμα τῆς ἰδρυθείσης Αυτόνομου Πολιτείας θέλει συντάξῃ νέα Συντακτικὴ Συνέλευσις συγκληθεομένη ἅμα ὡς αἱ περιστάσεις ἐπιτρέψωσι. Προσφωνῶν δὲ πάσας τὰς ἐν τῇ Αυτόνομῃ Πολιτείᾳ ἐξουσίας θέλει διαχειρισθῇ προσωρινῇ Κυβερνήσει, ἐντεταλμένη ὅπως κυβερνήσῃ καὶ διοικήσῃ τὴν χώραν ὑπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἰσοπολιτείας καὶ δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς προστασίας τῆς ζωῆς, τιμῆς καὶ περιουσίας τῶν πολιτῶν, ἀνεξαρτήτως θρησκείματος.

Ήπειρώται, Η ἐν 'Αργυροκάστρῳ συνελευσάσα Συντακτικὴ Συνέλευσις εἰς τὰς ἀποφάσεις ταύτας προέβη ἀναγνωρίσασα ὅτι ἡ Πατρίς ἡμῶν κινδυνεύει, καταδικασθεῖσα ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν. Ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης ἀπαλωσθήσεται αἱ ἐλπίδες ἡμῶν. Μὰς ἀποσπῶσιν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς Μητρὸς μας Ἑλλάδος. Μὰς ἀρνοῦνται τὴν ἀνεξαρτησίαν. Μὰς ἀρνοῦνται τὴν αὐτοδιοίκησιν ἐν τῇ Κράτει τῇ Ἀλβανικῇ. Μὰς ἀρνοῦνται ἀκόμη καὶ αὐτὰς τὰς ἐγγυήσεις, αἵτινες ἰδύναντο νὰ περιφρονῶσιν αὐτοτελῶς τὴν ζωὴν, τὴν θρησκείαν, τὴν περιουσίαν, τὴν ἰσχυρίαν μας τὴν ἐθνικὴν. Μὰς φέρουσι εἰς τελείαν ἀπόγνωσιν. Οὐτὲ ἡ παρουσία ἑξένων τινῶν ἀξιοματικῶν ἐπικεφαλῆς ἀτάκτων σπινθῶν, οὐτὲ αἱ ἀγαθαὶ προθέσεις τοῦ Ἡγεμόνος, οὐτὲ αἱ νομιμότητες ἐπαγγελίαι, οὐτὲ ἡ προσωρινὴ παραμονὴ τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ ἐξασφαλίζει τὴν Ἠπειρόν.

Τὸ πατριὸν ἡμῶν ἔδαφος κείται σήμερον λεῖα, δυνάμει ἀδίκου καὶ ἀκύρου βουλῆσεως πάντων τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Ἄλλ' ἀκλόνητον ἔμεινε τὸ ἡμέτερον δίκαιον, τὸ δίκαιον τοῦ Ἠπειρωτικοῦ λαοῦ, νὰ ρυθμισθῇ τῆς ἰδικῆς του τύχης, διοργανούμενος πολιτικῶς καὶ ἐθνικῶς, ἵνα φρουρήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτοῦ. Ἐναντίον τοῦ ἀπαράγραπτου τούτου δικαιώματος ἐκάστοτε λαοῦ, ἀνίσχυρος εἶναι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ θεοῦ καὶ ἀνθρώπινου δικαίου ἡ θέλησις τῶν μεγάλων δυνάμεων νὰ δημιουργήσῃ ὑπὲρ τῆς Ἀλβανίας ἐγκυρον καὶ σεβαστὸν τίτλον κυριαρχίας ἐπὶ τῆς χώρας ἡμῶν καὶ ὑποχρέωσις ἡμᾶς. Οὐδὲν ἑπίσης κέκμηται ἡ Ἑλλὰς δικαίωμα ὅπως ἐξακολουθῇ κατέχουσα τὸ ἡμέτερον ἔδαφος ἀποκλειστικῶς, ἵνα παραδῶσιν αὐτὸ ἐναντίον τῆς ἡμετέρας βουλῆσεως εἰς ἑξένον δυνάστην.

Ἐλευθέρα ἦδη παντός δεσμοῦ, μὴ δυνάμεν δὲ νὰ συμβιβάσῃ καὶ διὰ ὑπὸ τούτουτος ὁρους μετὰ τῆς Ἀλβανίας,

Κηρύσσει

ἡ Βόρειος Ἠπειρος τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς καὶ προσκαλεῖ τοὺς πολίτας τῆς, ὅπως ὑποβαλλόμενοι εἰς πᾶσαν θύσαν προασπίσωσιν τὴν ἀκεραϊότητα τοῦ ἐδάφους καὶ τὰς ἐλευθερίας τῆς κατὰ πάσης προσβολῆς.

Ἐν Ἀργυροκάστρῳ τῇ 15 Φεβρουαρίου 1914

Ἡ Προσωρινὴ Κυβέρνησις

Ὁ Πρόεδρος:

Γεώργιος Χρ. Ζωγράφος

Τὰ Μέλη:

Ὁ Δουρνούπολεως Βασίλειος

Ὁ Κροναῖος Γερμανός

Ὁ Βελλὰς καὶ Κονίτης Σπυρίδων

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου καὶ οἱ Κομπογιαννίτες ἱατροὶ τῆς Ἠπείρου

Δ' ΜΕΡΟΣ

Πολλοί, πράγματι, θεωροῦνταν ἀπὸ τῆς παθῆσεως τους, γι' αὐτὸ καὶ τοὺς δὲ μετὰ ἡγεμονικά, ὅπως δὲ γράφει ὁ ἀειμνήστως καθηγητῆς Ζάβρος καὶ ὁ πρὶν ἄνθρωπος γυρίει σπύτι, τὸν ἔχοντα περὶ τὴν 150 χρυσὴ λίρας καὶ πολλὰ ἄλλα καὶ ἡμίονον. Λόγω τοῦ προσδοκώμενου, λοιπόν, ἐπαγγέλματος τῶν ἑμπερικῶν αὐτῶν ἱατρῶν, ἡ εὐθυμία καὶ ἡ πρόδοσις στὴν περιόχῃ τοῦ Ζαγορίου, ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὰς ἄλλας περιοχὰς τῆς Ἠπείρου, ἔφθασε σὲ ἀξιοζήλευτη θέα.

Ἀναφερόμενος γι' αὐτοὺς, ὁ Λαμπρινὸς στὴν Λαογραφία του, λέγει, πὺς μετὰ τῶν πολλῶν, περιφρόνησι ὑπῆρξαν γιὰ τὴν γνώσεώς τους καὶ ἐπιτυχίῃ, οἱ ἱ. Περτάνης ἀπὸ τὸ Σκαμνέλι, ὁ ὁποῖος τὸν 1716 ἐθεωρεῖτο ὁ καλύτερος ἑμπερικὸς ἱατρός τοῦ Βουκουρεστίου, ὁ Παντελῆς Ἐξάρχου ἀπὸ τὸ Λιασορόβτσι, ὁ ἐξοχώτατος ἱατρός Χ. Πασιγιάλης ἡ Πασιγιάδου ἀπὸ τὸ Καπρίστο, ἐπειδὴ ὑπῆρξε ἱατρός τεσσάρων σουλτάνων, Ἀδδουλ Χαμίτ τοῦ Α', Σουλταίν τοῦ Ι', Μουσταφὰ τοῦ Δ' καὶ Μαχμούτ τοῦ Β' καὶ μυριαδικὸν σύμβουλος αὐτῶν μέχρι τοῦ 1823.

Ὁ Πασιγιάλης, λοιπὸν, αὐτὸς, λόγω τῆς θέσεώς του, προσέφερε ὅχι μόνον στοὺς συγγενεῖς του καὶ χωρικοὺς τοὺς πολλὰ ἄλλα καὶ στὸ Ζαγόρι καὶ τὸ Ἔβρον, ἐπειδὴ δὲ ἀντικαταστάσιν τῶν Φιλικῶν, συνέληφθη καὶ φυλακίσθη στὴν Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸ 1823, ὅπου καὶ ἀπέθανε ἀπὸ δυσεντερίας, κατ' ἄλλους δὲ ὑπόστη μαρτυρικὸ θάνατον ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὡς ἀνταρτὴ καὶ ἡ Παναγαιοῦτικὴ Ἐφημερίδα «Ἠπειρωτικὸν Μέλλον» τὴν 17 Νοεμβρίου τοῦ 1947, ἀριθ. φύλλου 102.

Ἄλλοι, περὶ φημι ἱατροὶ ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ Κοντοβάνου ἀπὸ τὸ Μονοδένδρι, Χρήστος Παπαγιάννης, Θ. Χατζηγιάννης ἀπὸ τὸ Δέλιον, Κ. Ἀστεριάδης, Κελέντζης Χαρισιάδης, Σπύρος Μάνθος ἀπὸ τοὺς Κήπους καὶ Ζώνιας ἀπὸ τὴν Βίτσα, ποὺ θερμάπευε τῆς παθῆσεως τῶν νεφρῶν δι' αὐλόντας τὴν πράσινη μούχλα στὸ νερό, τὸ ὁποῖο εἶπε, ὡς πᾶσιν ὡς ἐπὶ 3—4 ἡμέρας.

Ἐπίσης ὁ Φραγκοῦλης μαθητεύσας κοντὰ στὸν Γοργίδη στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πάδοβας καὶ σὺν μεγάλῳ ἔλλειψιν ἱατρὸ Οἰκονομοῦ στὴν Βουδαπέστη προσέφερε ἀνεκτίμητους ὑπηρεσίας, καθεύδων ὅπως εἴπαμε, κοντὰ στὸν Βοτανολόγῳ Γοργίδη, ἐθεράπευε τοὺς πάσχοντες κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ ἀπὸ χολέρας, μὲ τὴν χρησιμοποίησιν ἀγνῶστου βοτάνου.

Ὁ Φραγκοῦλης καὶ ὁ Γοργίδης ἐπέστρεψαν κάποτε στὴν Ἠπειρόν, ὅπου προσέφεραν δωρεὰν τῆς γνώσεώς τους καὶ τὰ φάρμακα σ' ὅλους τοὺς στυγνοὺς καὶ ἔδρυσαν στὴν Πατρίδα τους Σκαμνέλι Πρακτικὴ Ἱατρικὴ Σχολὴ καὶ Γυμνάσιον, ὅπου φοιτοῦσαν πολλοὶ νέοι, οἱ ὁποῖοι μετέπειτα ἐπέδρασαν στὴν Ἱ.

Τοῦ κ. ΛΑΜΠΡΙΟΥ Π. ΣΠΥΡΟΥ Ἱατροῦ — Λογοτέχνη — Συγγραφέως

ατρικὴ ἐξάσκηση καὶ τὴ φαρμακολογία. Ἀμφότεροι ἀπέθαναν πᾶν- πτωχοὶ τιμώμενοι θίμως ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες τους, ὁ Φραγκοῦλης μάλιστα ἐφθασε σὲ ἡλικία 100 χρονῶν τὸν 1927, ἀπὸ προηγουμένα οἱ συγγενικοὶ τοῦ τὸν ἐτίμησαν μὲ τὸν τίτλον τοῦ Κοινο- τικοῦ Ἱατροῦ, γιὰτὶ ἔσπερει- το καὶ τοῦ ἐπιοῦσιν.

Ἄλλοι, πολλοί, ὅπως ὁ Γκιώτσας ἡ Κωστόγιαννης, ὁ Τριανταφυλλίδης, ὁ Χρηστίδης, ὁ ὁποῖος ὁπῆρξε εὐφύε- στατος, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἔλε- γαν Κουτσουλάκο, ὁ Δ. Πολύχρονος, στενὸς συνεργάτης τοῦ Βηλαρά, ὁ Πατρισταῆς εἰδικὸς ὀφθαλμιάτρος, ὁ Τσέ- κουρας, ὁ Τσίμας, ὁ Λεοντα- ρῆς, ὁ Κατσίνας ἀπὸ τοὺς Φραγκοῦδες, ποὺ ἦσαν καὶ Τουργομάδες, γι' αὐτὸ γρά- φει ὁ δημοδιδάσκαλος Γ. Σω- τήρης πὺς, ταξιδεύοντας κά- ποτε στὴ Βουλγαρία, ἐφθασε στὴ Μυλέα, ὅπου ὄρισεν τὸν ἐκεῖ Ποταμὸν σὺν ἀδιάδατο, τὴν δὲ γέφυρα κατεστραμμέ- νη, προσποιεῖται τότε τὸν Τούρκου καὶ διατάζει τοὺς κατοίκους νὰ κατασκευάσιν ἀμέσως τὴν γέφυρα, γιὰτὶ, μετ' οὗ πολὺ, φθάνει ὁ Πα- σῆς τὸν Τριαντίνον. Ἀμέσως οἱ οἱ κάτοικοι προέβησαν στὴν κατασκευὴ τῆς γέφυρας καὶ πρῶτος ὁ Κατσίνας συ- νέχισε τὸ ἔργο του γιὰ τὴ Βουλγαρία.

Ὅταν δὲ ἐπέστρεψε τὸν φθινόπωρον στὸ Ζαγόρι, πέρα- σε πάλιν ἀπὸ τὴ Μυλέα καὶ ἐρώτησε τότε τοὺς κατοίκους πὺς κατεσκευάσεν τὴν γέ- φυρα; οἱ δὲ ἀπάντησαν, περὶ- γιγθῆσαν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀ- γέφυρα, ὁ Κατσίνας τότε ἐ- ζήτησε συγγνώμην καὶ τοὺς ἐξήγησε πὺς αὐτοὶ ἦσαν ἐ- κείνους πὺς τοὺς ἐξηπάτησαν, ἀλλὰ ἦσαν ἀνάγκη νὰ φθάσῃ τὸς Βουλγαρία γρήγορα καὶ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος.

Τότε οἱ κάτοικοι τὸν ἐ- γαρήσαν καὶ τοὺς ἐτίμων πὺς ἔδαν τότε δὲν μὰς ἐξαπα- τοῦσε, δὲν θὰ εἴχαμε καὶ σήμερα γέφυρα.

Τὴν εὐφύα δὲ αὐτὴ τοῦ Κατσίκα μελοποίησε κατόπιν τὸ 1886 ἡ Δημοτικὴ Μοῦσα καὶ ἐκτοτε καὶ μέχρι σήμε- ρας δὲ ὑπεργράφεται τραγου- δεῖται στὰ Ζαγοροχώρια τῆς Ἠπείρου καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΚΑΤΣΙΚΑΣ

Ἄλλοτε πάλιν κίνησε στὴ Βουλ- γαρία νὰ πάθῃ ὁ' ἐφθασε στὴν Μυλέα εὐρί- σκει τὸ ποτάμι (σκεῖ το ποτάμι Ἄμ' ἄφρον εἰς ἄφρον ἀπέφρανον καὶ τὸ γαφύρι πνίγηκε καὶ πὺς Τότε τὸν Τούρκου ἔκοψε φωνά- προστάζει, φηγάτε τὸ γαφύρι, (γιὰτὶ μὲ στρατιώταις ἔρχεται πίσω ὁ Πασσάς στὰ Τρίκαλα πηγαίνει Σὲ δύο ἄφες τὸ πολὺ, ἡ Γερ- Στιγμὴ γαφύρι ἐπῆσαν, Κα- (τοῖσας ἀπερῆαρι

καὶ ἀπὸ τὴν πόρτα τὴν μερὰ μὲ (γῆνα χαρτεῖται, φθινόπωρον ἐγύρισε τότε ἀπὸ τὸν Εἰς τὴν Μυλέα πέραςσε κοινὰς (δὲν τὸν γαφύρι, ἠρώτησε ἀδιόφορον πότῃ τὸ εἰ- (τον φηγάτε τὸ γαφύρι, κ' ἄφησαν πὺς (εἶχε ἀπερῆα τὸν ἀνοίξῃ ἕνας Χριστιανός (σὺν Τούρκου φορεμῆς μὰς εἶπε τότε Τούρκικα Πα- (σῆς δὲ) ἀπερῆα φηγάτε ἀμέσως γαφύρι, σὺν (ἔδω μὴ σὺ σπῆσαι στιγμὴ γαφύρι φηγάτε πρὸς (τος ἀπὸς ἀπερῆα νομοίσαμε πὺς φῆμα φηγά, ὁ (πὺς μὴ χαρτεῖται με γῆνα καὶ μ' Ἑλληνικὰ ἀ- (πικρὰ μὲτα Γιώργης Κατσίκας γέλασε σὺν- (χάρησι φηγά ἐγὼ εἴμαι πὺς Σὰς γέλασε, μὲ (γυνὴ καὶ Σὺ δὲρα Ἄν δὲν μὰς ἔκοψε αὐτὸ γαφύρι (δὲν ἔσταν πόρτα

(Τὸ Δημοτικὸν αὐτὸ τραγῆ- δι τὸ παραγύφοντες ὁ δημο- δάσκαλος Νεγίδων κ. Ε. Γκιωλέτης στὸν κ. Π. Πα- σῆλιν ἀπὸ τὸν ὅπου καὶ τὸ ἐλάσει.)

Παρὰ τῆς ὑπηρεσίας θίμως ποὺ προσέφεραν οἱ Καμπο- γιαννίτες αὐτοὶ στὸν ἑλπίον- το τότε πληθυσμὸ καὶ παρὰ τὴν ἐνθουσιασμὸν μὲ τὴν ὅ- ποια ὁ κόσμος τοὺς περιέβα- λε, πολλοὶ λογοτέχνες, ἱστο- ρικοὶ καὶ λαογραφολογοὶ τοὺς κορόβευαν καὶ τοὺς κατηγ- ροῦσαν σὺν ἀνῆρτες, μετὰ αὐτῶν θ' ἀναφέρω τὸν Χασ- ῶτη, ὁ ὁποῖος γράφοντες γι' αὐτοὺς λέγει: «Οἱ αὐτοῦ- κτοι αὐτοί, καταγόμενοι πᾶσαν εὐσυνειδήσια, περὶ- γοντο πᾶσι καὶ κίμας τῆς Ἠπείρου Θεσσαλίας, Μακε- δονίας καὶ Ἀλλοῦ καὶ δι' ἐπιτηδεύειν μέσων ἡπείρου τοὺς ἀπὸ τοὺς ἀμαρτίας, ἐ- ταίρια δὲ ἔλη μεταχειριζόμε- νη τὴν ἰδίαν διδασκαλίαν καὶ ἰδιώμα κατέφρανον εἰς τὰ ἐν- δότερα τῆς Θράκης καὶ Βουλγαρίας καὶ καθάρων ἐνίοτε καὶ αὐτοὺς τῶν στήμονας ὅπου εὐρίσταντο τοιοῦτοι; διὰ τῆς ἱκανότητός καὶ ἀγρυπτίας νὰ ἐκδιδύν- (Βλ. Χρυσάλλης 1886, σ. 729).

Ἄλλὰ καὶ ὁ Ἀραβαντινὸς καταφάρμακε ἐναντίον τοῦ καὶ τοῖσιν πὺς περιεφάρμα- κεν εἰς τὰς πόλεις, κίμας καὶ χωρία πολὺντο ἐνταῦθα καὶ ζωὴν ἐν ἀναδέα καὶ ἀνα- νηδρία κατατρέχοντα τὸν λάντον ἐπαπατήσαν (ἐπι- στάν). (Βλ. Χρονολογικὴ Ἠπείρου, σελ. 58).

Ἵππρχον θίμως καὶ οἱ δια- σωνοῦσιν μὲ αὐτοὺς ὅπως ἡ Πουσεβίλ, ὁ ὁποῖος γράφον- τας γι' αὐτοὺς, λέγει, αὐτοὶ ἐν δὲν εἶχον ἰδίαν ἀνατο- μίαν; ἐν τούτοις ἐξέπαινον πολλὰς τοιαύτας χειρουργί- κας ἐπεμβάσεις καὶ μὲ τὸν ἐκτελεζόμενους ὡς ἐπὶ τὸν πᾶν καταπλῆξον καὶ τοὺς πλέον ἐπιδείξοντες χειρουργούς».

(Συνεχίζεται)

Ο ΟΠΛΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΘΥΜΙΟΣ ΛΙΩΛΙΟΣ (Ἡ ἄγνωστη ἱστορία του) Τοῦ ΚΟΥΛΗ ΚΑΣΗ

Γ' ΜΕΡΟΣ

Ἐκεῖ, τραυματιστὴς στὸ χέ- ρι σοφοῦ. Μετὰ τὴν μάχην, οἱ ἀντιλα- λοι ἠύχονταν σὺν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ ἑαυτοῦ ἐπὶ τοὺς δὲ τὴν ἡμερίαν. Ἐπὶ τῆς φωτὸς καθίσταται, καταδρομὴν καὶ μισοῦ- μένα κομμάτια, ἐμοῦσαν μὲ γύπες.

Ὁ ἐνδοσυσμὸς τοὺς ἀνέθε- περισσοτέρω μὲ τὸ τσῆμον καὶ φησίζοντες τὰ ἔλθον φλα- σκὰ τοὺς γυμνάζοντες σ' ἀκα- θάρτα σπυρίδια τους.

Οἱ κυνηγοὶ θίμως μ' ἀρχηγὸ τὸν καπετὰν Θύμιον, δὲν ἐρηγ- ῶσαν. Ἐφῆσαν ἐκεῖ κοντὰ τοὺς τ' ἀποκοιμήσαντο. Οὐκίμως τρέχανε στὴς δου- λολαγίαις σὰ φοβισμένους.

Ὁ ἥλιος σὺν κλεφτοφάνῳ ἀδύνατος, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ σύγχερα, ἐφύγετο ἀπὸ τὸ ἀγρὸν πρόσωπον τοῦ καπετάνου ὅταν δὲ τοὺς σὺν φλόγα σ' ἕνα κορφοῖρι λόφου, φώνας:

— Ἐμπρός, παιδιὰ, χτυπά- τε! Ὁ σφαῖρα τὴν δική του σὺν σπῆσι δὲ ξερὰς ἀφάνες, ἄνωγε τὴν μάχην. Ἡ σφαῖρα τοῦ καπετάνου τοὺς ποδοστήρε ἕνα σκοτεινὸν ἀνάμιας τοὺς.

Τὸ ὄρθον σῆμα τοῦ ἐξάπ- λεσε βαριὰ σκία σὺν κυματίζον- νεροσπῆσιν.

Οἱ Τουργομάδες μὲχρι τὰ δροῦν φλαχτοῦ πέτρινον. Ὁ καπετάνιος δὲν εἶχε κίμας μερι- κούς ν' ἀμνησθῇ τὸ θάνατον. Μόλις ὄρισεν φλαχτοῦ, συ- νῆλθον λίγο. Ἀρχισαν τὸν πό- λεμον. Ἦσαν πολλοί, κ' αὐτὸ εἶπε θέρους σὺν ὀφθαλμοῖς.

Ἐπὶ τῆς μάχης, τὸν ἀπὸ πὺς πυροβολισμῶν τὸ μαχαίρι τοῦ ἑ- γινε κίμας σὺν σπῆσι τὰς πλά- γας τοῦ γίγοντο Τουργομάδων. Τὸ ἔλαστρο ποδάρου τοῦ σπῆ- ρίχτηκε στὴ γῆ, τὸ ἔλασμα ὁ- σπασε, τὸ χέρι τοῦ τράβηξε τὸ στραπεῖ.

Πῆλξε τὸν ἀντιπάλου τοῦ καὶ τὸν ἀπῆρξε, τὴν ἀπὸ πὺς πυροβολισμῶν τὸ μαχαίρι τοῦ ἑ- γινε κίμας σὺν σπῆσι τὰς πλά- γας τοῦ γίγοντο Τουργομάδων. Τὸ ἔλαστρο ποδάρου τοῦ σπῆ- ρίχτηκε στὴ γῆ, τὸ ἔλασμα ὁ- σπασε, τὸ χέρι τοῦ τράβηξε τὸ στραπεῖ.

Ἐπὶ γλῶσσῃ ἡ Κεραμίτσα τὸ κίμα. Μετὰ τὴν μάχην, οἱ ἀντιλα- λοι ἠύχονταν σὺν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ ἑαυτοῦ ἐπὶ τοὺς δὲ τὴν ἡμερίαν. Ἐπὶ τῆς φωτὸς καθίσταται, καταδρομὴν καὶ μισοῦ- μένα κομμάτια, ἐμοῦσαν μὲ γύπες.

Ὁ ἐνδοσυσμὸς τοὺς ἀνέθε- περισσοτέρω μὲ τὸ τσῆμον καὶ φησίζοντες τὰ ἔλθον φλα- σκὰ τοὺς γυμνάζοντες σ' ἀκα- θάρτα σπυρίδια τους.

Οἱ κυνηγοὶ θίμως μ' ἀρχηγὸ τὸν καπετὰν Θύμιον, δὲν ἐρηγ- ῶσαν. Ἐφῆσαν ἐκεῖ κοντὰ τοὺς τ' ἀποκοιμήσαντο. Οὐκίμως τρέχανε στὴς δου- λολαγίαις σὰ φοβισμένους.

Ὁ ἥλιος σὺν κλεφτοφάνῳ ἀδύνατος, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ σύγχερα, ἐφύγετο ἀπὸ τὸ ἀγρὸν πρόσωπον τοῦ καπετάνου ὅταν δὲ τοὺς σὺν φλόγα σ' ἕνα κορφοῖρι λόφου, φώνας:

— Ἐμπρός, παιδιὰ, χτυπά- τε! Ὁ σφαῖρα τὴν δική του σὺν σπῆσι δὲ ξερὰς ἀφάνες, ἄνωγε τὴν μάχην. Ἡ σφαῖρα τοῦ καπετάνου τοὺς ποδοστήρε ἕνα σκοτεινὸν ἀνάμιας τοὺς.

Τὸ ὄρθον σῆμα τοῦ ἐξάπ- λεσε βαριὰ σκία σὺν κυματίζον- νεροσπῆσιν.

Οἱ Τουργομάδες μὲχρι τὰ δροῦν φλαχτοῦ πέτρινον. Ὁ καπετάνιος δὲν εἶχε κίμας μερι- κούς ν' ἀμνησθῇ τὸ θάνατον. Μόλις ὄρισεν φλαχτοῦ, συ- νῆλθον λίγο. Ἀρχισαν τὸν πό- λεμον. Ἦσαν πολλοί, κ' αὐτὸ εἶπε θέρους σὺν ὀφθαλμοῖς.

Ἐπὶ τῆς μάχης, τὸν ἀπὸ πὺς πυροβολισμῶν τὸ μαχαίρι τοῦ ἑ- γινε κίμας σὺν σπῆσι τὰς πλά- γας τοῦ γίγοντο Τουργομάδων. Τὸ ἔλαστρο ποδάρου τοῦ σπῆ- ρίχτηκε στὴ γῆ, τὸ ἔλασμα ὁ- σπασε, τὸ χέρι τοῦ τράβηξε τὸ στραπεῖ.

Πῆλξε τὸν ἀντιπάλου τοῦ καὶ τὸν ἀπῆρξε, τὴν ἀπὸ πὺς πυροβολισμῶν τὸ μαχαίρι τοῦ ἑ- γινε κίμας σὺν σπῆσι τὰς πλά- γας τοῦ γίγοντο Τουργομάδων. Τὸ ἔλαστρο ποδάρου τοῦ σπῆ- ρίχτηκε στὴ γῆ, τὸ ἔλασμα ὁ- σπασε, τὸ χέρι τοῦ τράβηξε τὸ στραπεῖ.

Ἐπὶ γλῶσσῃ ἡ Κεραμίτσα τὸ κίμα. Μετὰ τὴν μάχην, οἱ ἀντιλα- λοι ἠύχονταν σὺν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ ἑαυτοῦ ἐπὶ τοὺς δὲ τὴν ἡμερίαν. Ἐπὶ τῆς φωτὸς καθίσταται, καταδρομὴν καὶ μισοῦ- μένα κομμάτια, ἐμοῦσαν μὲ γύπες.

Ὁ ἐνδοσυσμὸς τοὺς ἀνέθε- περισσοτέρω μὲ τὸ τσῆμον καὶ φησίζοντες τὰ ἔλθον φλα- σκὰ τοὺς γυμνάζοντες σ' ἀκα- θάρτα σπυρίδια τους.

Οἱ κυνηγοὶ θίμως μ' ἀρχηγὸ τὸν καπετὰν Θύμιον, δὲν ἐρηγ- ῶσαν. Ἐφῆσαν ἐκεῖ κοντὰ τοὺς τ' ἀποκοιμήσαντο. Οὐκίμως τρέχανε στὴς δου- λολαγίαις σὰ φοβισμένους.

Ὁ ἥλιος σὺν κλεφτοφάνῳ ἀδύνατος, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ σύγχερα, ἐφύγετο ἀπὸ τὸ ἀγρὸν πρόσωπον τοῦ καπετάνου ὅταν δὲ τοὺς σὺν φλόγα σ' ἕνα κορφοῖρι λόφου, φώνας:

— Ἐμπρός, παιδιὰ, χτυπά- τε! Ὁ σφαῖρα τὴν δική του σὺν σπῆσι δὲ ξερὰς ἀφάνες, ἄνωγε τὴν μάχην. Ἡ σφαῖρα τοῦ καπετάνου τοὺς ποδοστήρε ἕνα σκοτεινὸν ἀνάμιας τοὺς.

Τὸ ὄρθον σῆμα τοῦ ἐξάπ- λεσε βαριὰ σκία σὺν κυματίζον- νεροσπῆσιν.

Οἱ Τουργομάδες μὲχρι τὰ δροῦν φλαχτοῦ πέτρινον. Ὁ καπετάνιος δὲν εἶχε κίμας μερι- κούς ν' ἀμνησθῇ τὸ θάνατον. Μόλις ὄρισεν φλαχτοῦ, συ- νῆλθον λίγο. Ἀρχισαν τὸν πό- λεμον. Ἦσαν πολλοί, κ' αὐτὸ εἶπε θέρους σὺν ὀφθαλμοῖ

ОЛУМПАКН АЕРОПОРТА

'Αεροπορική γραμμή

'Αθηνών-Τιράνων

Η Ελλάδα θα μπορούσε ν' αποτελέσει στο άμεσο μέλλον την εμπορική «πόρτα» της Αλβανίας προς την Ευρώπη κι ίσως και προς τις άλλες μεσογειακές χώρες, ό,τι είναι δηλαδή κατά κάποιο τρόπο, το Χόγκ - Κόγκ για τη Λαϊκή Κίνα. Η ιδέα αυτή ανήκει σε Έλληνες αρμοδίους και φαίνεται ότι θα θρει ανταπόκριση και από την αλβανική πλευρά. Η γειτονική Αλβανία, ακολουθώντας μία ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική, από τις δύο υπερδυνάμεις και διατηρώντας πάντα στενούς ιδεολογικούς δεσμούς με την Λ. Κίνα (παρά τις τελευταίες αντίθετες προδράσεις των «Αλβανολόγων») επιδιώκει, όπως δείχνουν τα πράγματα, μία στενότερη συνεργασία με την Ελλάδα σε όλους τους τομείς.

Ανάλογες είναι και οι ελληνικές προθέσεις.

Το αμοιβαίο αυτό ενδιαφέρον γίνεται φανερό τον τελευταίο καιρό, που και από τις δύο πλευρές υπάρχουν μία έντονη δραστηριότητα εν όψει και δύο σημαντικών γεγονότων για τις οικονομικές σχέσεις των δύο χωρών.

Τη Δευτέρα (28 Φεβρουαρίου) θ' αναχωρήσει για την Αλβανία πολυμελής επιμελητηριακή αποστολή η οποία θα έχει σειρά επαφών για την ανάπτυξη των εμπορικών και γενικότερων ελληνοαλβανικών οικονομικών σχέσεων.

Ο χαρακτήρας των επαφών αυτών θα είναι μάλλον διευρευνητικός και εντάσσεται στην προετοιμασία της υπογραφής της νέας εμπορικής συμφωνίας των δύο χωρών.

Στα πλαίσια αυτά εντάσσονται και οι συζητήσεις που γίνονται τις ημέρες αυτές στην Αθήνα σε επίπεδο εμπειρογνομόνων.

Το δεύτερο και σημαντικότερο γεγονός θα είναι η έδω-αφίξη στα τέλη Μαρτίου του Αλβανού Υπουργού Εμπορίου κ. Νετίν Χότζα για διαπραγματεύσεις με κυβερνητικούς εκπροσώπους για την υπογραφή της νέας εμπορικής συμφωνίας Ελλάδας - Αλβανίας.

Πέρα από το καθαρά τυπικό μέρος των διαπραγματεύσεων συζητούνται αυτό τον καιρό διάφορες ιδέες για την ουσιαστικότερη βελτίωση των σχέσεων των δύο χωρών.

ΜΕΣΩ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ 'Η ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Έτσι η ιδέα για την αεροπορική σύνδεση Ελλάδας - Αλβανίας φαίνεται ότι σύντομα θα είναι μία πραγματικότητα.

Η Ολυμπιακή Αεροπορία θα καθιερώσει τακτική εβδομαδιαία πτήση Αθηνών - Τιράνων - Αθηνών μέσω Ιωαννίνων ή Κερκύρας.

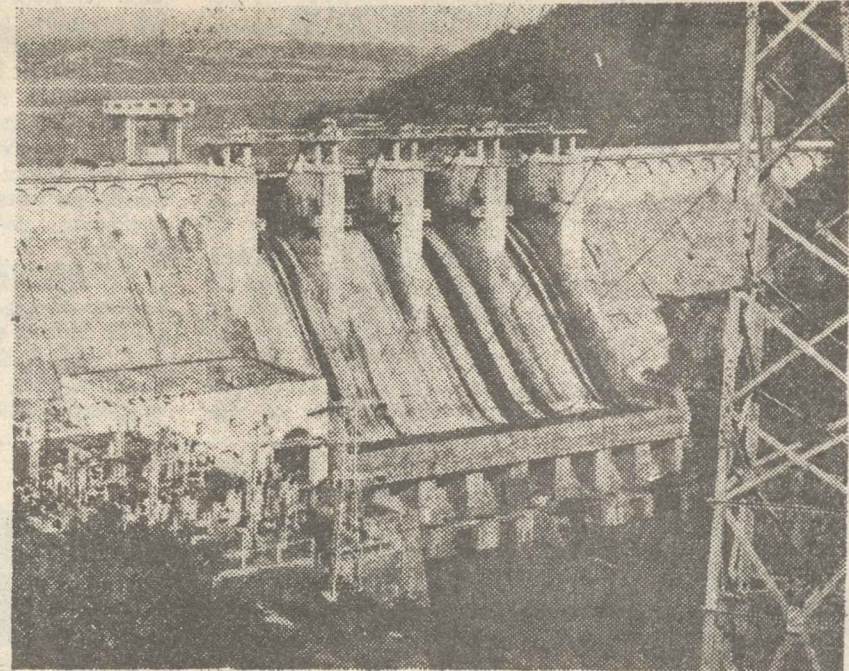
Η γραμμή αυτή που πρέπει να θεωρείται γεγονός, θα έχει ένα μικρό παθητικό για την Ολυμπιακή της τάξεως των 2-3

ΕΜΠΟΡΙΚΗ «ΠΟΡΤΑ» ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ ΠΡΟΣ ΕΥΡΩΠΗ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΑ Η ΕΛΛΑΔΑ;

Ένας υδροηλεκτρικός σταθμός δυναμικότητας 25.000 KW της Αλβανίας, η οποία όχι μόνο έχει λύσει το πρόβλημα του εξηλεκτισμού της, αλλά «δίνει» ηλεκτρική ενέργεια και στην Ελλάδα.

ΤΟΥ Τ. ΦΡΑΓΚΟΥ

έκατ. δρχ. το χρόνο, ανάλογα με τον τύπο των αεροπλάνων που θα χρησιμοποιούνται για τις πτήσεις και το ενδιάμεσο αεροδρόμιο που θα «πιάνουν» (δηλ. Γιάννινα ή Κέρκυρα). Το παθητικό αυτό ελπίζεται ότι θα είναι προσωρινό και αντισταθμίζεται από τις προοπτικές ανάπτυξεως και την σκοπιμότητα για την ουσιαστική βελτίωση

των οικονομικών και πολιτικών σχέσεων των δύο χωρών.

Η Αλβανία ενδιαφέρεται μεταξύ άλλων, αυτή τη στιγμή, να αγοράσει από την Ελλάδα «στάρι», πράγμα που θα συζητηθεί μεταξύ του Έλληνα και του Αλβανού Υπουργού Εμπορίου όταν ο τελευταίος έλθει στην Αθήνα.

Ανεξάρτητα από τα αποτελέ-

σματα των επαφών αυτών, είναι βέβαιο ότι τόσο η Αλβανία όσο και η Ελλάδα ενδιαφέρονται για τη βελτίωση των σχέσεων τους (πολιτικών, οικονομικών κλπ.) και δεν χάνουν ευκαιρία να εκδηλώσουν τις αμοιβαία καλές προθέσεις τους.

Το ελληνοαλβανικό εμπόριο παραμένει βέβαια σε χαμηλά επίπεδα.

Η πρόβλεψη για το 1977 είναι ότι οι εμπορικές ανταλλαγές θα φτάσουν κι ίσως και ξεπεράσουν το 10 εκ. δολλ.

Το 1976 οι ελληνικές εξαγωγές προς την Αλβανία έφθασαν, σύμφωνα με στοιχεία της Τραπέζης Ελλάδος για το 11μηνο Ιανουαρίου - Νοεμβρίου τα 5,7 εκ. δολλ. έναντι 4,1 εκ. δολλ. του 11μήνου του 1975.

Κυριότερα προϊόντα που πωλήσαμε στους Αλβανούς είναι ο σίδηρος - χάλυβας (2,1 εκ. δολλ. έναντι 1,5 εκ. δολλ.) τα σιδηρόφυλλα ή λαμαρίνες (1 εκ. δολλ. έναντι 726 χιλ. δολλ.) το μπαμπάκι (589 χιλ. δολλ.) διάφορα ορυκτά και μεταλλεύματα (587 χιλ. δολλ.) έναντι 1,1 χιλ. δολλ.) τα όπλα και διάφορα χημικά προϊόντα, τα φαρμακευτικά προϊόντα, διάφορα βιομηχανικά είδη κλπ.

Από την Αλβανία αγοράσαμε στο ίδιο 11μηνο ασφάλτο (4,2 εκατ. δολλ. έναντι 4,8 εκ. δολλ.), ηλεκτρική ενέργεια (949 χιλ. δολλ. έναντι 1 εκ. δολλ.) και σε μικρές ποσότητες ανθρακικό νάτριο - σόδα, βαμβάκι, υφάσματα και διάφορα τεχνουργήματα.

Οι αθροιστικοί πόροι ήταν 178,2 χιλ. δολλ. το 11μηνο του 1976 έναντι 145 χιλ. δολλ. το 1975 για την Ελλάδα και 42,3 χιλ. δολλ. έναντι 37,1 χιλ. δολλ. για την Αλβανία.

ΑΛΒΑΝΙΑ: ΓΙΑΤΙ ΜΕΝΕΙ ΑΠΟΞΕΝΩΜΕΝΗ;

Για την Αλβανία, την μικρή Βαλκανική, Μεσογειακή και Ευρωπαϊκή χώρα, είναι γνωστά λίγα πράγματα, γράφει στην επιθεώρησι «Διεθνής πολιτική» του Βελιγράδιου ο Γιουγκοσλάβος σχολιαστής Ζ. Μπρέζαρτς. Η Ευρώπη, γενικότερα, δεν είναι καλά πληροφορημένη για τις εσωτερικές εξελίξεις στην Αλβανία και ίσως ελάχιστα ακόμη να είναι γνωστά για την εξωτερική πολιτική της. Έτσι δεν είναι εύκολο να προχωρήσει κανείς σε μία πλήρη ανάλυση για την χώρα αυτή.

Είναι γνωστό ότι από το 1960, η Αλβανία απέχωρησε από το Σύμφωνο της Βαρσοβίας, δεν έχει πλέον ξένες βάσεις στο έδαφός της και ότι από τότε έχει αναπτύξει τόσο στενές σχέσεις με την Κίνα, ώστε να θεωρήται σαν ένα προχωρημένο κινεζικό φυλάκιο.

ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΑΠΟΥΣΙΑ

Στο διεθνές πεδίο, ο δρόμος που ακολουθούσε η Αλβανία, ήταν παράλληλος με τον κινεζικό δρόμο και χαρακτηριζόταν από την περιωρισμένη εμφάνισή στο διεθνές πεδίο. Είναι χαρακτηριστικό ότι η Αλβανία δεν θέλησε να λάβει μέρος στην Ευρωπαϊκή Διάσκεψη του Έλσινκι για την ασφάλεια και την συνεργασία της Ευρώπης, ούτε εμφανίστηκε στην διάσκεψη των κομμουνιστικών κομμάτων, που έγινε στο Βερολίνο.

«Όστόσο, συνεχίζει ο κ. Ζ. Μπρέζαρτς, η Αλβανία παραμένει μακριά από πολιτικούς και στρατιωτικούς συνασπισμούς, αλλά δεν είναι ούδετερος, ούτε και ακολουθεί πολιτική έναντι των συνασπισμών. Η εξωτερική πολιτική της, είναι πριν απ' όλα, μία αλβανική εξωτερική πολιτική, παρ' όσον, όμως, σοβαρές αντι-

φάσεις και σπερείται συνολικά. Η Αλβανία δεν ακολουθείται ότι απειλείται από κανένα αλλά διακηρύσσει ότι παραμένει ισοχυρή, έτοιμη να αντιμετωπίσει οιοδήποτε επιδρομέα. Θα μπορούσε, λοιπόν, να επισημανθεί κανείς στην διεθνή συμπεριφορά της Αλβανίας, πολλές αντιφάσεις».

ΚΛΕΙΣΤΗ ΧΩΡΑ

Δυστυχώς, η Αλβανία είναι μία κλειστή χώρα και η εξωτερική πολιτική της είναι αποτέλεσμα αυτού του κλειστίσματος, έστω και αν η κυβέρνηση στα Τίρανα λέει ότι δεν είναι απομονωμένη.

Αν ρίξει κανείς μια ματιά στον χάρτη, θα διαπιστώσει ότι η Αλβανία κατέχει σημαντική στρατηγική θέση στα Βαλκάνια και στην Μεσόγειο. Για τον λόγον αυτόν, υπάρχει αυτό το ζωηρό ενδιαφέρον από το εξωτερικό για την Αλβανία και για την εξωτερική πολιτική της.

Στο τελευταίο συνέδριο του Κόμματος Έργασίας, που έγινε στα Τίρανα τον Νοέμβριο του 1976, διακηρύχθηκε για μία ακόμη φορά ο προσανατολισμός και οι γενικές γραμμές της εξωτερικής πολιτικής της Αλβανίας. Δόθηκε ιδιαίτερη προσοχή σε ώρισμα ζητήματα. Το-

Πώς την βλέπουν οι Γιουγκοσλάβοι

Μίσσηκε ότι η εξωτερική πολιτική της Αλβανίας εμπνέεται από τον Μαρξισμό - Λενινισμό και από την αρχή του προλεταριακού διεθνισμού. Αυτό σημαίνει ότι για την Αλβανία, η Κίνα παραμένει η υπ' αριθμόν 1 φιλική χώρα, παρά το γεγονός ότι μετά τον θάνατο του Μάο Τσέ Τσινγκ, ο βαθμός φιλικίας παρουσιάζεται τώρα σε χαμηλότερο τόνο από πριν.

Στο συνέδριο αυτό του Κόμματος Έργασίας, αποδοκιμάστηκε η πολιτική των συνασπισμών που ακολουθούν η Σοβιετική Ένωση και οι Ηνωμένες Πολιτείες,

γιατί χωρίζουν τον κόσμο σε σφαίρες επιρροής, γεγονός που προκαλεί ένταση στον κόσμο και γιατί ακόμη απειλούνται η ελευθερία και η ανεξαρτησία των λαών

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Από τους λόγους που εκφράστηκαν και τις αποφάσεις που πάρθηκαν προκύπτει, ότι οι αλβανικές επιθέσεις εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης ήταν δριμύτερες από ό,τι ήταν οι επιθέσεις εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών και σκληρότερη ακόμη η παλεμική αναντίον των

κρατών του Συμφώνου της Βαρσοβίας, από εκείνη κατά του ΝΑΤΟ.

Προκύπτει, λοιπόν, ότι οι Αλβανοί θεωρούν την Σοβιετική Ένωση σαν τον χειρότερο εχθρό τους και δεν επιθυμούν να έχουν μαζί της καμιά απολύτως σχέση. Γιατί, όπως ισχυρίζονται, το σοβιετικό σύστημα είναι «ρεβιζιονιστικό, καπιταλιστικό» και γιατί «πρόδωσε τον σοσιαλισμό». Κατά την αλβανική άποψη, η προδοσία άρχισε με τον Χρυσόσφην.

Όσον αφορά τις δυτικοευρωπαϊκές χώρες, η Αλβανία διατηρεί εμπορικές σχέσεις και σε πολύ περιωρισμένη κλίμακα τουριστικές σχέσεις και μορφωτικές. Αν όμως η χώρα αυτή δεν έλαβε μέρος στην πανευρωπαϊκή διάσκεψη ασφαλείας και συνεργασίας, είναι γιατί θεωρεί ότι η διάσκεψη δεν θα κατοχυρώσει την ασφάλεια των κρατών, έφ' όσον κυριαρχούν σ' αυτήν οι δύο υπερδυνάμεις, οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Σοβιετική Ένωση, που θα επιδιώξουν να επιβάλουν τις επιταγές των. Πρέπει, λοιπόν, να μην περιμένει κανείς από την Αλβανία να κάνει την εμφάνισή της στην δεύτερη πανευρωπαϊκή διάσκεψη, που θα συνέλθει τον προσεχή Ιούνιο στο Βελιγράδι.

Όσον αφορά τα Βαλκάνια, είναι φανερό ότι η Αλβανία δεν θέλει να συμμετάσκει σε μία γενικότερη συμφωνία και προτιμά μόνο διμερείς διαπραγματεύσεις και συμφωνίες, διότι θεωρεί ότι δεν είναι ακόμη ώριμη ή κατάστασι για ευρύτερες ενέργειες.

ΚΑΙ ΟΙ ΑΔΕΣΜΕΥΤΟΙ

Αρνητική και η στάση της Αλβανίας απέναντι στις αδέσμευτες χώρες. Όχι μόνο δεν πήρε μέρος στην διάσκεψη του Κολόμπνο, αλλά κατηγόρησε την πολιτική των αδέσμευτων κρατών ότι δεν είναι σοβαρή και δεν βασίζεται σε σταθερά επιχειρήματα. Ο λόγος που έβεβλησε ο Έμβερ Χότζα, χαρακτηριζόταν από προσπάθεια μειώσεως των επιτυχιών που είχε η πολιτική των αδέσμευτων κρατών και του ρόλου που παίζουν στην διεθνή σκηνή.

Συμπεραίνει, λοιπόν, κανείς, ότι η Αλβανία ακολουθεί στην εξωτερική πολιτική της μια στάση εκ διαμέτρου αντίθετη με εκείνη που ακολουθεί η Κίνα. Η στάση της είναι αρνητική και δεν μπορεί να εξηγηθεί με λογικά επιχειρήματα.

Μία χώρα, συμπεραίνει ο Γιουγκοσλάβος σχολιαστής, μπορεί βέβαια, να ακολουθεί ανεξάρτητη πολιτική, αλλά πρέπει να συμβάλει στην κατανόησι και στην συνεργασία. Η πολιτική της αποξενώσεως από τον υπόλοιπο κόσμο, είναι αντιφατική πολιτική, αν και η διατήρησις της ανεξαρτησίας της χώρας αναγνωρίζεται σαν υπέρτατο αξίωμα.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Ο Σύλλογος Βορειοηπειρωτών σε κέντρο των Αθηνών, πραγματοποίησε εορταστική συγκέντρωση Βορειοηπειρωτών και φίλων της Βορείου Ηπείρου. Ο πρόεδρος κ. Ν. Δημάδης, σε εμπνευσμένη ομιλία του, αναφέρθηκε στις επιτελείς της άλωσης των Ιωαννίνων και της Αυτόνομου Βορείου Ηπείρου.

Εξ άλλου, ώργάνωσε και

πραγματοποίησε έκδομή στα Γιάννινα, στην οποία συμμετείχαν πολλοί Βορειοηπειρώτες και παρέστησαν στις σχετικές εορτές. Με την ευκαιρία αυτήν, πραγματοποιήθηκε επίσκεψη σε παραμεθόριες περιοχές, απ' όπου οι έκδρομοι κατηύθυναν την σκέψη και τις εύχες τους προς τους υποδούλους αδελφούς Βορειοηπειρώτες.